

Arrest

nr. 120 129 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 21 oktober 2008 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 24 oktober 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 3 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/10/2008 werd ingediend door :

[J.M.] [...]

nationaliteit: Afghanistan

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24/10/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, [J.M.], medische redenen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28/03/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoeker geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat verzoekers aanvraag ongegrond is omdat de verzoeker niet zou lijden aan een 'actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is'.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst hiervoor naar het verslag van de arts-adviseur.

[...]

In het verslag van de arts-adviseur wordt gesteld dat de verzoeker op heden geen medicatie neemt, hetgeen ook niet nodig zou zijn, doch dat de medische situatie van de verzoeker, zijn hepatitis B, wel wordt opgevolgd.

[...]

Het is opmerkelijk dat de arts-adviseur concludeert dat de verzoeker geen nood heeft aan mantelzorg. Uit de voorliggende medische gegevens blijkt immers dat een adequate opvolging van de hepatitis B noodzakelijk is, hetgeen ook in het verslag van de arts-adviseur wordt vermeld. Uit de vaststelling dat opvolging noodzakelijk is, lijkt het aldus tegenstrijdig om te concluderen dat er geen nood is aan mantelzorg om medische redenen.

[...]

Bovendien dient benadrukt te worden dat, niettegenstaande de verzoeker op heden geen medicatie dient te nemen, de adequate opvolging van zijn aandoening levensnoodzakelijk is.

Personen met een chronische inactieve hepatitis B infectie zijn besmettelijk voor anderen en lopen het risico dat de infectie (soms na vele jaren) weer opvlamt (<http://www.hepatitisc.be/info-hepatitis-b/hepatitis-b-in-detail/>).

Het risico is reëel dat een inactieve hepatitis B opnieuw actief wordt, waardoor levercellen schade kunnen oplopen en hetgeen uiteindelijk kan leiden tot levensbedreigende situaties.

De opvolging van een niet-actieve hepatitis B is in die optiek levensnoodzakelijk teneinde schade op langere termijn te voorkomen.

[...]

Aangezien de aandoening van de verzoeker wel degelijk een adequate opvolging behoeft teneinde de risico's voor het leven en de fysieke integriteit te vermijden, had de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheden tot opvolging en behandeling van de aandoening in Afghanistan moeten onderzoeken. In de bestreden beslissing wordt echter met geen woord gerept over de mogelijkheden tot opvolging en behandeling in Afghanistan.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt geen enkele vorm van onderzoek heeft gevoerd, kan de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk op een redelijke wijze tot de conclusie komen dat de verzoeker niet lijdt aan een aandoening met reële risico's voor het leven of fysieke integriteit wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

Dit laatste werd eenvoudigweg niet beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op grond van welke medische bevindingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk niet correct is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

In casu heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer aangegeven dat bij verzoeker een niet-actieve hepatitis B met goed bewaarde leverfunctie werd vastgesteld waarvoor verzoeker niet behandeld wordt, dat deze aandoening hem niet verhindert om te reizen en dat hij geen mantelzorg of medicatie nodig heeft en er derhalve uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in zijn herkomstland is.

Verzoeker stelt dat uit de door hem voorgelegde medische attesten blijkt dat een opvolging van de bij hem vastgestelde ziekte noodzakelijk is, zodat niet kan worden geconcludeerd dat er geen nood is aan mantelzorg om medische redenen. Mantelzorg is de zorg voor chronisch zieken, gehandicapten en hulpbehoevenden door naasten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt kan uit het feit dat artsen

hem adviseerden om zijn medische situatie verder te laten opvolgen geenszins worden afgeleid dat hij mantelzorg nodig zou hebben en dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een tegenstrijdigheid zou bevatten.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij mensen kan besmetten en dat het niet uitgesloten is dat de inactieve hepatitis B die bij hem werd vastgesteld in de toekomst weer actief wordt en eventueel aanleiding kan geven tot een levensbedreigende situatie. Door allerhande hypothesen te poneren weerlegt verzoeker echter de vaststelling niet dat hij actueel niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat voormelde wetsbepaling, gezien het gebruik van de tegenwoordige tijd in de zinsnede "*lijdt aan een ziekte*" verweerder slechts verplicht tot het in aanmerking nemen van een actuele medische situatie.

Voorts betoogt verzoeker dat het niet ter discussie staat dat zijn medische situatie dient te worden opgevolgd en verweerder dus ook de mogelijkheden inzake een opvolging en een behandeling van zijn aandoening in Afghanistan had dienen te onderzoeken. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het feit dat de mogelijkheid om een medische situatie te laten opvolgen niet als een toetsingscriterium is opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat verzoekers medische situatie geen behandeling vereist diende hij daarnaast ook geen verder onderzoek door te voeren inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische faciliteiten in Afghanistan. Indien een behandeling voor een ziekte niet nodig is kan uit het feit dat in een bepaald land voor deze ziekte geen behandeling beschikbaar is immers niet worden afgeleid dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijft derhalve niet.

3.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste de door verzoeker aangebrachte medische attesten aan een zorgvuldige analyse heeft onderworpen. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting of van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.4. De Raad dient ook te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Gelet op voorgaande vaststellingen en de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK